

Ustvarjalnost znotraj poustvarjanja

Glasba ji še zdaleč ne predstavlja le konjička, ki bi mu posvečala svoj prosti čas, temveč poslanstvo in smisel duha. Verjame namreč, da je vsaka pesem rezultat občutkov, ki prihajajo iz globin srca, ti pa so nujno določeni s trenutkom umetnikovega obstoja in ustvarjanja. Zato je vsak glasbeni zapis izraz časovnega obdobja, ki je minljivo in se nikdar ne more povrniti.

Na enak način se glasbe loteva tudi sama. Vsaka pesem, ki jo je doslej predstavila, je izraz njenih notranjih stanj. Enkrat si želi svežine in novosti, drugič prav te spaja z melodijami, ki so nastale že pred desetletji. A tudi te so unikat, skupek duha današnjega in prejšnjega časa ter izkušenj vseh sodelujočih glasbenikov, te pa se združujejo v zvoke, ki vzbujajo čarobna doživetja in odzive.

»Včasih me tako presenetijo odzivi ljudi na kakšnem koncertu. Res skušam dati vse od sebe in že pri sestavljanju repertoarja razmišljam tudi o čustvenem naboju posameznih pesmi. Ko vidim, kakšen vpliv ima to na ljudi, ki živijo svoje vsakdanje življenje s skrbmi in stresom, in koliko jim pomeni, da dobijo nekaj zase in za svojo dušo, se res zavem, da je prav to poslanstvo glasbe in k temu je treba stremeti.« navdušeno razlaga lva, ki je že v otroštvu zelo veliko prepevala in prirejala najrazličnejše hišne nastope, zaradi katerih so bili njihovi sosede vedno na tekočem s tem, kaj poslušajo pri njih doma. Vendar je bila takrat njena glasbena kariera še zelo daleč, saj ni nikoli sanjala, da bi postala pevka ali glasbenica. A vendar se je veliko let kasneje odločila prav za petje ...

Vpisala se je na Srednjo glasbeno in baletno šolo ter se pod mentorstvom Nade Žgur učila petja jazzovske in zabavne glasbe. Kasneje se je udeležila vokalnih delavnic v Münchnu in Gradcu, leta 2006 pa je bila sprejeta na Deželni konservatorij za glasbo v Celovcu. Tam se je učila klasičnega in jazzovskega petja. »Moj profesor klasične vokalne tehnike me je naučil, da je princip enak, tako da večje razlike med njima pravzaprav ni. Pri klasičnem petju sem se naučila veliko tehnike, stilnega pa veliko več pri jazzu, zato to dvojje kombiniram.«

pojasnjuje in hitro doda, da ji je jazz precej bliže. Kljub temu pa je odprta za različne zvrsti glasbe in projekte, ki so tudi nekakšen odraz njene nemirne osebnosti, nagnjene k vsestranskosti. »Rada imam različne stvari, rada počnem različne stvari in tudi zanimajo me različne stvari. Mogoče se je to pokazalo tudi v glasbi, saj sem na določen način iskala, kaj je pravzaprav tisto, kar mi je najbliže.« Leta 2007 je izdala prvenec z naslovom **Vsak nov dan**. Zaznamovalo ga je predvsem sodelovanje z Markom Mozetičem, s katerim je povezan tudi njen prvi nastop na Slovenski popevki. Napisal je večino pesmi, poskrbel pa je tudi za aranžmaje in produkcijo. Čeprav je plošča ubrana predvsem v lahkotne melodije v okviru popa, je iskala besedila, ki bi ne bila površinska in bi nekaj povedala. Sčasoma je ugotovila, da so ji drugi stili vendarle bližji, saj »tako tudi jaz bistveno bolj pridem do izraza. Lahko dam več od sebe tako vokalno kot interpretacijsko. Ne nazadnje tudi bolj uživam v takšni glasbi.« Redno nastopa z zasedbo Alfa & Omega, večkrat svoje pevske sposobnosti posodi risanim junakom, leta 2009 pa je bila tudi med finalisti Slovenskega festivala šansonov.

Vendar pa jo je imela javnost priložnost boljše spoznati že leta 2005, ko se je s pesmijo *Kam* predstavila na Slovenski popevki in bila nagrajena za najboljšo debitantko. Dve leti kasneje se je na festival vrnila in ponovila uspeh. S pesmijo *Kako živiš* je ponovno prepričala in dobila nagrado za najboljšega mladega izvajalca. Na Slovenski popevki je nastopila tudi leta 2010, letos pa se je predstavila s pesmijo *Ko te ni*, za katero je besedilo napisal Srečko Čož, glasbo Tone Hrabar, Aleš Avbelj pa je prispeval aranžma. Festival ima zanjo poseben čar, a njen odnos do te prireditve ni posebej nostalgičen, saj jo večkrat celo »zmoti, ko pravijo, da je bila včasih zlata doba in da so pisali bolje, kot pišejo danes, ali da danes ne znajo pisati,« saj meni, da so »pesmi takrat nastajale v čisto drugih okoliščinah, zato je več dejavnikov, o katerih je treba razmisliti. Glasba je vedno izraz časa, v katerem smo, in takšen je tudi festival. Krivično je reči, da danes ne znamo pisati ali da ni dobre glasbe, ker to preprosto ni res. Problem je samo v tem, da je vsega preveč. Vsi živimo zelo hitro, na voljo je veliko tehnologije, popevka pa se v vsem tem tudi malo izgubi.« O festivalu, ki je letos praznoval svojo petdesetletnico, tako da je bil še posebno slovesen, meni, da je »na pravi poti, sploh če bo še naprej potekal tako kot letos. Bila bi namreč zelo velika škoda, ko ga ne bi bilo in zato tudi ne priložnosti, da bi slovensko popevko ob spremljavi orkestra gojili še naprej. Potem pa bo res že vse isto.« Tudi sicer se rada ozira na glasbo 60-ih in 70-ih let minulega stoletja, zato je sodelovala v različnih projektih, ki so skušali oživiti glasbo tega časa. Med najodmevnejše sodi projekt *Tribute to Axi Saxe*, ki je bil namenjen

vzel, saj je odkrila pesmi, ki jih prej sploh ni poznala, a tudi projekta *The Best of Burt Bacharach*, ki je bil posvečen temu ameriškemu skladatelju in producentu zabavne glasbe, ter *Dolce vita*, ki je oživil italijansko glasbo 60-ih let. Morda jo je prav ta projekt spodbudil, da je priredila italijansko uspešnico *Sono come tu mi vuoi* (*Takšna kot bi me želel*), ki jo je leta 1966 izvajala Mina Mazzini. Vendar jo je lva predstavila v povsem novi, sodobni preobleki, saj meni, da je »čar vsako pesem prearanzirati in jo postaviti v zdajšnji čas. Če je pesem dobra, če je dobro besedilo, je vedno aktualna. Zdi se mi izziv in tudi kreativno narediti nekaj svojega na podlagi nečesa, kar je že bilo posneto. Včasih je to celo še težje.« Notranjemu glaslu, ki ji šepeta, česa si želi, posveča veliko pozornosti, zato priznava, da zdaj v obdobju poustvarjanja, to pa je povezano predvsem z jazzovskimi standardi. Vendar se pri izbiri pesmi ne omejuje, kot tudi ne pri izbiri sodelavcev. »Glasba je tako živa stvar in na odru se vedno dogajajo neponovljive stvari, ki predstavljajo vsakič znova povsem novo doživetje. Če si z manjšo zasedbo, je bolj intimno, večja pa ti da nekaj, česar ti manjša ne more dati, predvsem v energiji.« Z vsakim glasbenikom, s katerim je doslej sodelovala, je odkrila nekaj novega, vsak ji je kaj dal in vsakim se je povezala na izjemen način. Pri vsem pa se je skupaj z njimi predala čistem poustvarjanju, poslanstvo tega pa lahko povzame tudi Tagorejev izrek, ki ga je vključila v svoj prvenec: »Moj kralj me je poklical, da na poti igral na piščal, tako da bi vsi, ki mukajo, hodijo, za trenutek obstali in zajeli sapo.«

Nina Novak

